

voksede Tvillinger har to selvstændige Tilværelser uden fælles Bevidsthed. Om den Slags Folk kan det med Sandhed siges, at den ene Haand ikke veed, hvad den anden gør. Den Modgang, Johannes paa forskellig Maade havde nu i Sommer, har især gjort ham uforsonlig. I Grunden tror jeg, han hader os. Men han aner ikke noget om det selv — for saa vidt er han altsaa uskyldig.«

»Du skulde virkelig skamme dig, Povl! At du kan staa og tale saadan om din egen Bror! . . . Jeg vilde næsten ønske, vi aldrig var kommen hertil. For jeg synes, dette her er stygt.«

Hendes Ord gjorde ham tavs, og han skammede sig virkelig. Og da han saae, at hun lagde Haanden over Øjnene, fordi hun kom til at græde, blev han helt ulykkelig.

Han satte sig igen hen hos hende og lagde Armen om hendes Liv.

»Ja, jeg har en forbandet Kæft . . . Men du kender mig dog. Jeg mener det ikke saa slemt. Den Mistro, jeg har faaet til Johannes, piner mig naturligvis. Men det var dumt af mig at snakke om det, og nu la'r vi Johannes i Fred og taler om noget andet.«

Men hans Kærtegn standsede ikke Taarerne. For at skjule dem for ham lagde hun Hovedet ned paa hans Skulder men overfaldtes i det samme af stærke Gysninger.